

8-10 Yaş Çocuğa Sahip Ebeveynlerin Çocuğa Yönelik Cinsel İstismar Hakkındaki Görüşlerinin İncelenmesi

Examining the Views of Parents on Child Sexual Abuse Who Have Children at the Age of 8-10

Bengü Berkmen, Gürcan Seçim

Öz. Cinsel istismar, çocuğun rızası olsun ya da olmasın çocuğa yapılan herhangi bir cinsel aktiviteyi içermektedir. Bu çalışmada, ebeveynlerin çocuğa yönelik cinsel istismar konusundaki bilgi düzeylerini ve hangi konularda eğitime ihtiyaç duyduklarını belirlemek amaçlanmıştır. Bu araştırma nitel araştırma türlerinden fenomenolojik araştırma türünde gerçekleştirilmiş ve çalışma grubu, bir devlet ilkokuluna devam eden 8-10 yaşlarında çocuğu bulunan, gönüllü 70 ebeveynden oluşturulmuştur. Veri toplama araçları, araştırmacılar tarafından geliştirilen yarı yapılandırılmış görüşme formu ile demografik bilgi formudur. Veriler ebeveynlerle bireysel görüşmeler yapılarak toplanmış ve içerik analizi yöntemiyle, sıklık ve kategorik analizleri gerçekleştirilerek çözümlenmiştir. Yapılan çalışma sonunda ebeveynlerin çocuğa yönelik cinsel istismar hakkındaki görüşleri incelenmiş ve ebeveynlerin çocuğa yönelik cinsel istismar konusunda kısmi düzeyde bilgilerinin olduğu ve daha fazla bilgiye ihtiyaç duydukları belirlenmiştir. Yapılan çalışmanın özellikle K.K.T.C.'de ilgili literatüre ve çocukları cinsel istismardan korumada ebeveynlere yönelik yapılacak çalışmalara yön verebileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Çocuk İstismarı, Cinsel İstismar, Ebeveyn

Abstract. Child sexual abuse (CSA); With the child's consent or not, it includes any sexual activity done to the child. It was aimed to determine the level of knowledge levels about CSA and educational needs of the parents. This is a study conducted by phenomenological research method which is one of the qualitative research types. The study group was established with 70 voluntary parents who have children at the age of 8-10, studying at one primary school. A semi-structured interview form and an information form were used which were developed by researchers, The data were collected by individual interviews. Categorical and frequency analysis results were obtained according to the results of the content analysis. This study examines the views of parents on CSA. Although the parents have limited opinions about CSA and it was determined that they have needed more information. It is believed that the research conducted could lead to the relevant literatures in the T.R.N.C. and to the projects for parents about CSA.

Keywords: Child Abuse, Sexual Abuse, Parent

Öğr. Gör. Bengü Berkmen

Uluslararası Kıbrıs Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Lefkoşa,
K.K.T.C.

e-mail: bberkmen@ciu.edu.tr

Dr. Gürcan Seçim

Uluslararası Kıbrıs Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Lefkoşa,
K.K.T.C.

e-mail: gozhan@ciu.edu.tr

Geliş/Received: 12 Kasım 2018/November, 12, 2018

Düzeltilme/Revision: 25 Aralık 2018/December, 25, 2018

Kabul/Accepted: 28 Aralık 2018/December, 28, 2018

Türk Psikolojik Danışma ve Rehberlik Derneği
Turkish Psychological Counseling and Guidance Association

Çocuk istismarı kavramı bir çok tanımlamayı kapsamakla birlikte (Asmussen, 2010, s.3), en genel tanımıyla çocuğun bakımından sorumlu olan ebeveyn veya bakım veren bir yetişkin; toplum ya da devlet (Keser, Odabaş ve Elibüyük, 2010, s.151) ya da yaşı büyük bir çocuk tarafından, çocuğun sağlığına, yaşamına, büyüme ve gelişimine zarar veren her türlü davranış olarak tanımlanmaktadır (Irvani, 2011, s. 151; Yaşar ve Akduman, 2007, s.393). Dünya Sağlık Örgütü (World Health Organization, 2016) bu tanıma ek olarak çocuğun onurunu fiili veya potansiyel olarak olumsuz yönde etkileyecek davranışlarda bulunulmasını da çocuk istismarı olarak kabul etmektedir. Kültürel ve toplumsal etmenlerle birlikte (Pelendecioğlu ve Bulut, 2009, s.50), yapılan davranışın kaza olarak sayılıp sayılmayacağı çocuk istismarı tanımını yaparken kritik bir rol oynamaktadır (Taner ve Gökler, 2004, s.82).

Çocuk istismarı türlerinden olan cinsel istismar, tanınması en zor olan ve çok uzun yıllar gizlice yapılmaya devam edebilen (Aksel ve Yılmaz Irmak, 2015, s.375), bir yetişkin tarafından çocuğun cinsel uyarım ya da doyum amaçlı kullanılmasını kapsayan her türlü eylem olarak tanımlanmaktadır (Ovayolu, Uçan, ve Serindağ, 2007, s.15). Bu istismar grubuna maruz kalanlar henüz cinsel gelişimini tamamlamamış çocuk veya ergenlerken (Alparslan, 2014, s.194); istismarda bulunan kişiler; yetişkinler, yaşı daha büyük ve gelişimsel olarak daha avantajlı konumdaki çocuklar olabilmektedir (Olafson, 2011, s.8). Bu istismar grubunda herhangi bir cinsiyet farkı gözetmeksizin tüm çocuklar risk altındadır (Yiğit, 2005, s.93).

Çocuğa yönelik cinsel istismarın bir diğer önemli noktası istismarın genel kanının aksine yabancı kişiler tarafından değil, %90'ının çocuğun tanıdığı kişiler (Turhan, Sangün, & İnandı, 2006), aile üyeleri, bilinen ve saygın olduğu düşünülen kişiler tarafından da yapıldığıdır. İstismarı uygulayan kişilerin genellikle çocuğun üzerinde sorumluluk, güç ve güven sahibi kişiler olduğu (Pala, Ünalacak ve Ünlüoğlu, 2011, s.122) ve bu kişilerin çocuğa yakınlık derecesi ne kadar fazla ise olayın gizli kalma olasılığının da o kadar arttığı ifade edilmektedir (Akbaş, 2001, s.59).

Çocuğa yönelik cinsel istismar oranlarına bakıldığında problemin ne kadar büyük olduğu görülebilmektedir. UNICEF (2017), çocuğa yönelik cinsel şiddet ile ilgili dünya genelindeki durumla ilgili yayımladığı raporda, 38 düşük ve orta gelirli ülkede, 17 milyona yakın erişkin kadının çocukluk döneminde cinsel ilişkiye

girmeye zorlandıklarını bildirmiştir. 2011 yılı içinde Dünya genelinde yapılan 331 araştırmanın sonuçlarının incelendiği bir meta analiz çalışmasında, 18 yaş öncesinde cinsel olarak istismar edilen kişilerin oranının kadınlarda %18, erkeklerde ise %7,6 olduğu görülmüştür (Beier ve ark., 2016, s.8).

2015 yılında Amerika’da yapılan ulusal bir taramada, o yıl içerisinde 57,286 çocuğun cinsel olarak istismara uğradığı tespit edilmiştir (U.S. Department of Health & Human Services, Administration for Children and Families, Administration on Children Youth and Families, & Children’s Bureau, 2017). Dünyadaki çocuk nüfusunun %19’unun yaşadığı Hindistan’da 2010 ve 2011 yılları içerisinde çocuğa yönelik cinsel istismar oranları incelenmiştir. Buna göre, 2010 yılında çocuğa yönelik cinsel istismar vaka sayısı 26.694, 2011 yılında ise 33.098 olarak rapor edilmiştir (Singh, Parsekar, ve Nair, 2014, s.422). Aynı ülkedeki başka bir çalışmada ise erkeklerin %30’u ve kadınların %40’ı, çocukluk dönemlerinde sarkıntılık olarak tanımladıkları cinsel istismara uğradıklarını hatırladıklarını dile getirmişlerdir (Iravani, 2011, s.151).

Burton ve arkadaşları (2015, s.45), Afrika’da yaşları 15-17 arasında değişen 9717 ergen ile çocuğa yönelik cinsel istismar tarama çalışması yapmışlardır. Araştırma sonuçlarını popülasyona genelledikleri zaman ülkede yaşayan en az 784.967 çocuğun 17 yaşına gelene kadar cinsel istismara maruz kaldığını, ve son bir yıl içerisinde 15-17 yaş arasındaki ergenler arasında bu rakamın 351.214 olduğunu ileri sürmüşlerdir.

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanlık Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu (SHÇEK) ve UNICEF’in ebeveyn görüşmeleri yaparak hazırladıkları raporda 7-18 yaş aralığındaki çocukların %10’unun hayatları boyunca, %3’ünün ise son bir yıl içerisinde cinsel istismara maruz kaldığı ifade edilmiştir (Oral, Engin, ve Büyükyazıcı, 2010, s.21). Bununla birlikte Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) 2014 ve 2017 yıllarına ait verilere bakıldığında 2014 yılında cinsel suç mağduru 9714 kız ve 1376 erkek çocuk olduğu görülmektedir. 2017 yılında ise bu rakamların ise kızlarda 18.734 ve erkeklerde 2403 olduğu görülmektedir (Türkiye İstatistik Kurumu, 2018). Verilere bakıldığında Türkiye’de çocuklara yönelik cinsel suç oranlarının son üç yıl içinde neredeyse iki katına yükseldiği görülmektedir.

Kuzey Kıbrıs'ta çocuğa yönelik fiziksel ve duygusal istismar ve ihmal konularında çok az araştırma yapılmıştır (Berkmen ve Okray, 2015, s.350). Cinsel istismar konusunda ise, Beyazıt (2015, s.450)'ın kayıt altına alınmış cinsel istismar olgularını incelendiği çalışması dışında bir çalışmaya rastlanmamıştır. Bunun dışında devlet kurumlarının açıkladığı istatistiksel bir veriye de ulaşamamıştır. Çocuğa yönelik cinsel istismar konusunda ailelerle yapılacak olan bilinçlendirme çalışmaları çocukların istismardan korunmasında oldukça önem taşımaktadır (Polat, 2007a, s.62; Üstündağ, Şenol ve Mağden, 2015, s.369). Bu nedenle çalışmanın amacı, ebeveynlerin çocuğa yönelik cinsel istismar konusundaki görüşlerini incelemek ve ailelerin hangi konularda bilgi eksikleri olduğunu tespit etmektir. Yapılan çalışmanın gelecekte Kuzey Kıbrıs'ta çocuğa yönelik cinsel istismarı önlemek için geliştirilecek çalışma ve programlar için belirleyici rol oynayacağına inanılmaktadır.

YÖNTEM

Araştırmanın Modeli

Bu araştırma nitel araştırma türlerinden fenomenolojik araştırma türünde gerçekleştirilen bir çalışmadır. Fenomenolojik araştırma olayları, durumları, deneyimleri ve kavramları incelemeyi ve açıklamayı amaçlayan bir araştırma türüdür (Sönmez ve Alacapınar, 2014).

Araştırma Grubu

Çalışma grubu Lefkoşa'da bulunan orta sosyoekonomik düzeyi temsil eden ve çalışmanın yapılmasına onay veren bir ilkokulda 8-10 yaşında çocuğu olan 70 gönüllü ebeveyn (68 kadın ve 2 erkek) oluşturulmuştur.

Veri Toplama Araçları

Yapılan çalışmada ebeveynlerin çocuğa yönelik cinsel istismarı konusundaki bilgi düzeyleri hakkında bilgi toplayabilmek ve hangi konularda eğitime ihtiyaç duyduklarını tespit edebilmek için araştırmacılar tarafından geliştirilen Yarı Yapılandırılmış Görüşme Formu ve demografik bilgilerini öğrenmek için Demografik Bilgi Formu kullanılmıştır.

Yarı Yapılandırılmış Görüşme Formu. Ebeveynlerin çocuğa yönelik cinsel istismar konusundaki bilgi düzeylerini öğrenebilmek için Bireysel Görüşme

Formu taslak soruları hazırlanmıştır. Hazırlanan taslak formun uzman değerlendirmesi kapsamında Eğitim Fakültesi'nde görevli, en az doktora derecesine sahip ve çalışma alanına hakim üç rehberlik ve psikolojik danışmanlık, iki çocuk gelişimi ve bir program geliştirme uzmanı olan altı öğretim üyesinin değerlendirmeleri alınmıştır. Uzmanlardan alınan geribildirimler doğrultusunda gerekli düzenlemeler yapılarak formun son hali oluşturulmuştur. Formda yer alan sorular aşağıdaki gibidir:

1. Çocuk istismarını nasıl tanımlarsınız?
2. Sizin çocuğunuz cinsel istismara uğrasaydı bu durumu size söyler miydi?
3. Çocuğa yönelik cinsel istismar ile ilgili bilmeye ihtiyaç duyduğunuz konular var mıdır? Varsa nelerdir?
4. Size göre K.K.T.C.'de çocuğa yönelik cinsel istismar konusunda (yasal süreçler, sosyal, eğitsel ve sağlık alanında) atılması gereken adımlar nelerdir?

Demografik Bilgi Formu. Demografik Bilgi Formu çalışmaya katılan Katılımcıların yaş, cinsiyet, medeni durum, evlilik süresi, eğitim düzeyi, gelir durumu ve sahip oldukları çocuk sayısını öğrenmek için Demografik Bilgi Formu kullanılmıştır. Tablo 1'de ebeveynlerin demografik bilgileri yer almaktadır.

Tablo 1. Ebeveynlerin Sosyo-Demografik Özellikleri

	n	%
Katılımcı Yaşı		
25-34	26	37,1
35-44	41	58,6
45-50	3	4,3
Cinsiyet		
Kadın	68	88,6
Erkek	2	11,4
Evlilik Durumu		
Evli	64	91,4
Ayrı Yaşayan	1	1,4
Boşanmış	5	7,2
Evlilik Süresi		
5-10 Yıl	37	52,9
11-15 Yıl	25	35,7
16-20 Yıl	8	11,4
Eğitim Düzeyi		
Okur-Yazar Değil	1	1,4
Oku-Yazar	0	0
İlkokul Mezunu	3	4,3
Ortaokul Mezunu	4	5,7
Lise Mezunu	12	17,1
Üniversite Mezunu	30	42,9
Yüksek Lisans Mezunu	17	24,3
Doktora Mezunu	3	4,3
Gelir Durumu		
Düşük	2	2,9
Orta	59	84,2
Yüksek	9	12,9
Sahip Olunan Çocuk Sayısı		
Tek Çocuk	27	38,6
2 Çocuk	37	52,9
3 Çocuk	4	5,6
4 Çocuk	0	0
5 Çocuk Ve Üzeri	2	2,9

Tablo 1’de görüldüğü üzere ebeveynlerin yaş ortalamalarına bakıldığında ebeveynlerin %37,1’i (n=26) 25-34 yaş, %58,6’sı (n=41) 35-44 yaş aralığında ve %4,3’ü (n=3) 45 yaş ve üzerindedir. Ebeveynlerin medeni durumlarına bakıldığı zaman, %91,4’ü (n=64) evli, %1,4’ü (n=1) ayrı, %7,2’si de (n=5) boşanmış olduğu belirtilmiştir. Ebeveynlerin evlilik sürelerine bakıldığı zaman %52,9’u (n=37) 5-10 yıl, %35,7’si (n=25) 11-15 yıl ve %11,4’ü (n=7) 16-20 yıl olarak evlilik sürelerini belirtmişlerdir. Ebeveynlerin eğitim seviyelerine bakıldığı zaman %1,4’ünün (n=1) okur yazar olmadığı, %4,3’ünün (n=3) ilkokul mezunu olduğu, %5,7’sinin (n=4) ortaokul mezunu olduğu, %17,1’inin (n=12) lise mezunu olduğu, %42,9’unun (n=30) üniversite mezunu, %24,3’ünün (n =17) yüksek lisans mezunu ve %4,3’ünün de (n=3) doktora mezunu olduğu görülmektedir. Yine ebeveynlerin gelir durumlarına bakıldığı zaman %2,9’unun (n=2) düşük, %84,2’sinin (n=59) orta ve %12,9’unun (n=9) yüksek gelir düzeyine sahip olduğu görülmektedir. Ebeveynlerin sahip oldukları çocuk sayıları ile ilgili olarak %38,6’sının (n=27) tek çocuğu, %52,9’unun (n=37) 2 çocuğu, %5,6’sının (n=4) 3 çocuğu olduğu ve %2,9’unun (n=2) 5 ve daha fazla çocuğu olduğu görülmektedir.

Verilerin Toplanması

Yapılan çalışma kapsamında veri toplamak amacıyla Uluslararası Kıbrıs Üniversitesi Etik Kurulu’ndan onay alınmıştır. Etik Kurul’dan alınan onay sonrasında, Lefkoşa’da bulunan 4 büyük devlet ilkokulu müdürü ile yapılan görüşme yapılmış ancak üç okul konunun hassas olduğu gerekçesi ile çalışmanın yapılmasına onay vermemiştir. Çalışma yapılmasına onay veren devlet okulundaki ebeveynlerin iletişim bilgilerine ulaşabilmek adına K.K.T.C. Milli Eğitim Bakanlığı’ndan gerekli izinler alınmıştır. Yapılacak çalışma ile ilgili ebeveynler bilgilendirme toplantısına davet edilmiş ve çalışma hakkında bilgilendirme yapılmıştır. Toplantı içeriğinde çalışmanın şekli ile çalışmaya katılmayı kabul edip etmemekte ve diledikleri zaman herhangi bir gerekçe göstermeden çalışmadan ayrılmakta özgür oldukları açıklanmıştır. Veriler araştırmacılar tarafından çalışmaya katılmayı kabul eden ebeveynlerle okul kütüphanesinde yüzyüze görüşmeler yapılarak toplanmıştır. Elde edilen veriler içerik analizi yöntemiyle çözümlenmiş; bu kapsamda verilerin sıklık ve kategorik analizleri yapılmıştır.

Verilerin Analizi

Veriler içerik analizi yöntemi kullanılarak çözümlenmiştir. İçerik analizi sözel, yazılı ve diğer materyallerin nesnel ve sistematik bir şekilde incelenmesine olanak tanıyan bilimsel bir yaklaşımdır (Tavşancıl ve Aslan, 2001, s.47). İçerik analizinde, görüşmelerde kayıt edilen nitel araştırma verilerinin işlenmesi, verilerin kodlanması, temaların bulunması, kodların ve temaların düzenlenmesi, bulguların tanımlanması ve yorumlanması şeklinde dört aşama bulunmaktadır (Yıldırım ve Şimşek, 2006, s.38). Bu çalışmada, ilk aşamada belirlenen tarama ve seçim ölçütlerine göre kodlamalar yapılmış ve bu bağlamda çeşitli temalara ulaşılmıştır. Bu aşamadan sonra veriler düzenlenmiş, temalara göre gruplanmış ve uygun olduğu durumlarda veriler sayısal hale getirilerek sunulmuştur. Son olarak, elde edilen bulgular yorumlanmıştır.

Çözümlenen veriler daha sonra Creswell'in (2014, s.97) de dediği gibi meslektaş incelemesi ile analiz edilmiştir. Aynı ayrı yapılan analizlerde çıkan sonuçlar Güvenirlik =Görüş Birliği/Görüş Birliği + Görüş Ayrılığı x 100 formülü kullanılarak hesaplanmıştır. Bu hesaplama sonucunda araştırmanın güvenirligi %86,8 olarak belirlenmiştir. Güvenirlik formülü ile hesaplanan sonucun %80'in üzerinde olması durumunda güvenirlik sağlanmış olmaktadır (Miles ve Huberman, 1994; Patton, 2002; Creswell, 2014, s.121).

BULGULAR

Bu bölümde ebeveynlerin sorulara verdikleri yanıtların kategorik ve sıklık analiz sonuçları yer almaktadır. Katılımcıların "Çocuk istismarını nasıl tanımlarsınız?" sorusuna verdiği cevapların analizi tablo 2'de yer almaktadır.

Tablo 2. Çocuk İstismarının Tanımının Kategorik ve Sıklık Analiz Sonuçları

Kategoriler	Alt Kategoriler	n	%	
Çocuğa Zarar Veren Davranışlar	Fiziksel İstismar	fiziksel şiddet (tokat atmak, tekme atmak, vurmak, yakmak, işkence, sürüklemek..vb)	4	5,71
	Cinsel İstismar	Rızası olmadan cinsel yönden kullanma, uygun olmayan cinsel temas(taciz, cinsel bölgelere dokunuş) cinsel içerikli konuşma, tecavüz	1	15,71
			1	
		Duygusal İstismar	Sözel şiddet (bağırarak, küfür etmek, tehdit etmek), psikolojik baskı	
	İhmal	Çocuğa bakım vermemek, çocukla ilgilenmemek, okula göndermemek	2	2,86
		Sömürü	Maddi istismar, çocuğu çalıştırmak, işgücü anlamında faydalanmak	4
	Toplam		2	
			5	35,71
	Birden Fazla Tür		3	
			5	50
Konu Dışı Cevap		1		
		0	14,29	

Tablo 2’de ebeveynlerin çocuk istismarının tanımına ilişkin yapılan kategorik ve sıklık analiz sonuçları incelendiğinde, ebeveynler çocuk istismarının, çocuğa yönelik zarar verici bir davranış olduğuna ilişkin cevaplar vermişler ve çocuk istismarını fiziksel, cinsel, duygusal, ihmal ve sömürü olmak üzere 5 alt kategoride tanımlamışlardır. Ebeveynlerin %35,71 (n=25), çocuk istismarını tek bir istismar türü olarak tanımlarken, %50’si (n=35) çocuk istismarının birden fazla istismar türünden oluştuğunu belirtmişlerdir. Katılımcıların %14,29’unun (n=10) yanıtı ise konu dışı olduğundan değerlendirmeye alınmamıştır.

Ebeveynlerin %5,71’i (n=4) çocuk istismarını fiziksel istismar olarak tanımlamışlar ve bu tanımlamayı, “*Çocuğa vurmak, hırpalamaktır (K6).*”, “*...Çocuğa dayak atmaktır (K48).*”, “*Fiziksel eziyet etmektir (K56).*” şeklinde örneklerle dile getirmişlerdir. Ebeveynlerin %15,71’i (n=11) çocuk istismarını cinsel istismar olarak tanımlamış ve bu tanımlamayı, “*Çocuğun rızası olmadan cinsel yönden zorla kullanmaktır (K37).*”, “*Cinsel tacizdir (K46).*”, “*Cinsel bölgelere kötü dokunuştur (K52).*” şeklindeki örnek cümlelerle yanıtlamışlardır. Çocuk istismarını duygusal istismar olarak değerlendiren ebeveynlerin %5,71’i (n=4) görüşlerine ilişkin örneklerden bazıları “*Tehdit, kötü muamele etmektir (K27).*”, “*Ruhsal olarak kötü davranmaktır (K38).*”, “*Rencide edici konuşmalardır (K52).*” şeklindedir. Ebeveynlerin %2,86’sının (n=2) çocuk istismarını çocuğu ihmal etmek olarak tanımladığı görülmüş ve buna ilişkin tanımlamayı “*Ailenin çocuğuyla ilgilenmemesidir (K1).*”, “*Doğumdan itibaren çocukla ilgilenmemektir, ona yapılması gerekenleri yapmamaktır (K23).*” “*Çocuğu beslememek, doğru sokağa salmaktır (K8).*” şeklinde örnek cümlelerle yaptıkları görülmüştür. Ebeveynlerin %2,86’sının (n=2) çocuk istismarını çocuğu sömürmek olarak tanımlayan ifadelerine bakıldığında “*Maddi istismardır (K63).*” ve “*İşgücü anlamında faydalanmaktır (K66).*” şeklinde tanımlama yaptıkları görülmektedir. Ebeveynlerin %50’si ise (n=35) çocuk istismarını birden fazla istismar türünü kapsayacak şekilde tanımlamışlar ve bu yanıtlar “*Çocuğu dövmek, kötü davranmak, ilgilenmemektir (K69).*”, “*Çocuğa zarar verecek tüm davranışlardır (K60).*” ile “*Çocuğu cinsel taciz etmek, dövmek, canını yakacak hareketler yapmaktır (K35).*” şeklinde örnekler ile ifade etmişlerdir.

Katılımcıların “Sizin çocuğunuz cinsel istismara uğrasaydı bu durumu size söyler miydi?” sorusuna verdikleri cevapların analizi tablo 3’te yer almaktadır.

Tablo 3. Çocuklarının Cinsel İstismarı Anlatma Durumlarına İlişkin Görüşlerin Kategorik ve Sıklık Analiz Sonuçları

Kategoriler	n	%
Anlatırlar	53	75,71
Belki	13	18,58
Anlatmazlar	4	5,71

Ebeveynlerin kendi çocuklarının cinsel istismara uğraması durumunda bunu ebeveynleri ile paylaşıp paylaşmayacakları sorusuna verdikleri yanıtlara bakıldığında, ebeveynlerin %75,71'i (n=53) çocuklarının bunu kendilerine söyleyeceğini “....Böyle bir durumu bizimle muhakkak paylaşır (K1)”, “Böyle bir durumda muhakkak bize anlatmasını öğrettik, anlatacağını düşünüyorum (K6).” ve “Söyledi çünkü bu konular aile içinde korkutmadan konuşulmaktadır. (K52)” şeklinde ifade etmişlerdir. Ebeveynlerin %5,71'si (n=4) çocuklarının bu durumu onlarla paylaşmayacağını “Anlatmaz (K3).”, “Bence söylemez (K20.)” ve “Sanırım söylemezdi. Yaptığı ya da yaşadığı şeylerden bahsetmez (K61).” şeklinde, ebeveynlerin % 18,58'i ise (n=13) “Bilmiyorum (K48)” ve “Duruma göre değişebilir, emin değilim (K54).” gibi ifadelerle yanıt vermişlerdir.

Katılımcıların “Çocuğa yönelik cinsel istismar ile ilgili bilmeye ihtiyaç duyduğunuz konular var mıdır? Varsa nelerdir? Sorusuna verdikleri cevapların analizi tablo 4'te yer almaktadır.

Tablo 4. Çocuğa Yönelik Cinsel İstismar İle İlgili Öğrenilmek İstenen Konuların Kategorik ve Sıklık Analizleri

Kategoriler	Alt Kategoriler	n	%	
Eğitim	Tek konu	Çocuğu eğitmek	26	37,14
		İstismar sonrası ne yapılacağı	3	4,29
	Birden fazla konu	Çocuğu eğitmek + istismar sonrası ne yapılacağı/tespit	20	28,57
		Toplam	49	70
Fikrim yok		19	27,14	
Konu Dışı		2	2,86	

Tablo 4’te ebeveynlerin çocuğa yönelik cinsel istismar konusunda hangi bilgileri öğrenmek istedikleri ile ilgili kategorik ve sıklık analizine ilişkin bulgular incelendiğinde, ebeveynlerin %70’i (n=49) eğitime ihtiyacı olduğunu belirtirken, %27,14’ü (n=19) katılımcı hangi konularda bilgiye ihtiyacı olduğunu bilmediğini ifade etmiştir. İki ebeveyn ise konu dışı yanıt vermiştir.

Ebeveynlerin çocuğa yönelik cinsel istismar konusunda almak istedikleri eğitim konularına ilişkin verdikleri yanıtlar iki grupta toplanmaktadır. Buna göre ebeveynlerin %37,14’ü (n=26) çocukların cinsel istismara karşı nasıl eğitecekleri konusunda eğitime ihtiyaç duyduklarını dile getirmişlerdir. Ebeveynlerin verdikleri yanıtlara örnek ifadeler “..... nasıl önlem alabileceğimizi (K6)”, “Kendini koruyabilmeyi öğretmek, bedeninin ona ait olduğunu, rahatsız eden hareketlerde yüksek sesle bağırması gibi konular (K20).” ve “Daha detaylı eğitim yöntemleri (K42).” şeklindedir. Ebeveynlerin %4,29’u (n=3) ise olası bir istismar durumundan sonra ne yapılacağı hakkında eğitime ihtiyaç duyduklarını “İstismarı nasıl anlayacağımız (K27)”, “.....İstismarı hızlıca tespit etmek (K39) ve “Bu durumda ne yapılması gerekir, nasıl yol izlenir, istismara uğrayan çocuğa nasıl davranılır konularında bilgiye ihtiyacım var (K53).” şeklinde ifade etmişlerdir.

Tablo 5. Çocuğa Yönelik Cinsel İstismar Konusunda Atılması Gereken Adımların Kategorik ve Sıklık Analizi

Kategoriler	Alt Kategoriler	n	%	
Devlet Politikaları	Tüm devlet organlarındaki eksikler	30	42,86	
	Yasal Düzenleme	13	18,57	
	Eğitimler	Çocuk eğitimleri	4	5,71
		Ebeveyn eğitimleri	2	2,86
		Aile eğitimleri	5	7,14
		Toplam	11	15,71
	Yasal düzenleme + eğitim	10	14,29	
Konu Dışı Cevap		6	8,57	

Tablo 5’te çocuk istismarı konusunda atılması gereken adımların kategorik ve sıklık analizi yer almaktadır. Buna göre çocuk istismarı konusunda atılması gereken adımların devlet politikaları altında 3 ana grupta toplandığına ilişkin bulgular elde edilmiş, alt kategorileri ise yasal düzenleme ve eğitim başlığı oluşturmuştur. Ebeveynlerin %42,86’sı (n=30) tüm devlet organlarında eksiklikler olduğunu ve tüm alanlarda değişiklikler veya iyileştirmeler gerektiği yönünde yanıtlar vermişlerdir. Ebeveynlerin ifadeleri “*Ülke olarak hiçbir alanda yeterli tedbir yok (K19)*” ve “*.....Kurumlar yetersiz (K20)*” şeklindedir. Ebeveynlerin %18,57’si (n=13) yasal düzenlemelere ihtiyaç duyulduğu ile ilgili görüşleri “*...İdam cezası (K7)*” “*Yasaların güncellenmesi (K16)*” ve “*Daha ağır cezalar olmalı (K25)*” örnek cümlelerle ifade edilmiştir. Ebeveynlerin %15,71’i de (n=11) bu konuda eğitim düzenlenmesi gerektiğini düşünmektedir. Bu ebeveynlerin %5,71’i (n=4) çocukların okullarda eğitim almaları gerektiğini “*Çocukların eğitilmesi gerekmektedir. Bu konuda eğitim yok. (K8)*” ve “*Okullarda düzenli istismar eğitimi verilmeli (K18)*” şeklindeki örnek ifadelerle, ebeveynlerin %2,86’sı (n=2) da ebeveynlerin eğitilmesi gerektiğini “*Anne- baba eğitimleri düzenlenmeli (K59)*” ve “*Anne-babanın farkındalığının artırılması gerekiyor (K60)*” ifadeleriyle dile getirmişlerdir. Ebeveynlerin %7,14’ü ise (n=5) ise hem çocuk hem de ebeveynlerin dahil olduğu aile eğitimlerine ihtiyaç duyulduğunu “*Çok kapsamlı proje ile toplum bilinçlendirilmesi ve eğitim yapılması (K38).*” ve “*Çocuk ve aile eğitimleri düzenlenmeli ve insanlar bilinçlendirilmeli (K48)*” şeklindeki örnek ifadelerle belirtmişlerdir. Ebeveynlerin %14,29’u ise (n=10) hem yasal düzenlemeye hem de düzenli eğitimlerin yapılması gerektiği yönünde cevaplar vermiştir. Bu yanıtlar “*Yasalar çok yetersiz ve eski.... bu konuda toplum bilinçsiz düzenli eğitimlerin verilmesi de gerekiyor (K30)*” ve “*Yasaların güncellenmesi ve eğitimler yapılmalıdır (K70)*” şeklinde örnek ifadelerdeki gibidir. Ebeveynlerin %8,57’si (n=6) ise konu dışı yanıt vermiştir.

SONUÇ VE TARTIŞMA

Bu çalışmanın amacı, ebeveynlerin çocuğa yönelik cinsel istismar konusundaki görüşlerinin incelenmesidir. Yaptığımız çalışmada ebeveynlerin çocuk istismarı hakkında kısmi bilgiye sahip oldukları ve katılımcıların sadece %50’sinin çocuk istismarını birden fazla istismar türü ile tanımlayabildikleri görülmüştür. Bu da katılımcıların çocuk istismarı ile ilgili yeterli düzeyde bilgi sahibi olmadıklarını düşündürmektedir. İstismarın nedenlerine ilişkin kesin açıklamaların mümkün olmaması ile birlikte yapılan araştırmalar, istismarın oluşumunda anne babaların

bu konudaki bilgi düzeylerinin istismarın ortaya çıkmasında önemli bir rolü olduğunu göstermektedir (Polat, 2007b, s.92). Örneğin çalışmamızda ebeveynlere çocuklarının cinsel istismara uğrama durumunda bunu kendilerine anlatıp anlatmayacakları sorulduğunda, ebeveynlerin %75'i çocuklarının bu durumu anlatacaklarını düşündüklerini ifade etmişlerdir. Oysa literatürdeki bulgular ise çalışmamızdan farklı sonuçlara işaret etmektedir. Öyle ki cinsel istismar vakalarının çoğunlukla gizli kaldığı, vakaların sadece %5-10'unun ortaya çıktığı (Turhan ve ark., 2006, s.155) ve çocukların çeşitli nedenlerle cinsel istismara uğradıklarını birine söyleyemedikleri ya da söylemeyi sürekli erteledikleri ifade edilmektedir (Alaggia, 2005). Literatürdeki vakalar incelendiğinde çocuğa yönelik cinsel istismarın tespit edilmesinin genellikle tesadüfi olduğunu ve temas içeren cinsel istismar türlerinin çocukta normal dışı bir davranışın farkedilmesi veya başka bir fiziksel rahatsızlık gerekçesiyle çocuğun doktor muayenesine getirilmesi ile tespit edilebildiği anlaşılmaktadır (İnsan Hakları Derneği, 2008; Polat, 2007a, s.42).

Çalışmamıza katılan ebeveynlerin %70'i çocuklarını istismardan koruyabilmek ve çocuğun cinsel istismara uğraması sonrasında yapılması gerekenlerle ilgili çocuklar ve ebeveynler için eğitime ihtiyaç duyduklarını ifade etmişlerdir. Çocuğa yönelik cinsel istismar probleminin ortadan kaldırılabilmesi için kullanılan çözüm yollarından birisi önleyici eğitim programlarıdır (Davis & Gidycz, 2000, s.370). Bu programların içeriğinde, çocukların ve ebeveynlerin bilinçlendirilmesi ve istismardan korunmaya yönelik rahatsız eden/etmeyen dokunuşlar, bedenle ilgili güvenlik kuralları, iyi/kötü sır saklama, istismara uğrayan çocukların hissedebilecekleri duygular ve iletişim becerilerini kapsayan konularının yer aldığı görülmektedir. (Çeçen Eroğul ve Kaf Hasırcı, 2013; Stop it now!, 2015; Tutty, 1997, s.889).

Yine örnek gösterilebilecek önleme çalışmalarından biri olan “Emmy ve Arkadaşları İle Güvende Olmayı Öğrenme” (Learn To Be Safe With Emmy And Friends) Avusturalya’da ilkökul birinci sınıf öğrencilerine yönelik bir önleme programıdır ve programı geliştirilenler, çocukların kendilerini koruma becerilerini artırmayı hedeflemişlerdir. (White ve ark., 2016). Üstündağ ve arkadaşları (2015, s.370), ebeveynlerin çocuk istismarı konusundaki ihtiyaçlarına göre hazırladıkları program sonucunda, ebeveynlerin bilgi ve farkındalık düzeylerinin arttığını ve çocuklarına bu konularda daha etkin yaklaşımlar sergilediklerini belirtmişlerdir. Yapılan bir başka çalışmada, 10-12 yaş

grubundaki çocuklar ve ebeveynleri için hazırlanıp uygulanan eğitim programı sonucunda çocuk ve ebeveynlerin bilgi ve farkındalık düzeylerinin arttığı ve programın kendini ifade etme becerileri üzerinde olumlu etki yarattığı dile getirilmiştir (Adalı, 2007, s.49).

Çalışmamızda ebeveyn görüşlerine ilişkin diğer bir boyutu oluşturan, “Size göre K.K.T.C.’de çocuğa yönelik cinsel istismar konusunda (yasal süreçler, sosyal, eğitsel ve sağlık alanındaki) atılması gereken adımlar nelerdir?” sorusunun cevapları ilgi çekicidir. Çalışmaya katılan ebeveynlerin büyük bir kısmı Kuzey Kıbrıs’ta çocuğa yönelik cinsel istismar konusunda devlet politikalarının yetersiz olduğunu düşünmektedir. 2012 yılında yapılan bir çalışmada ülkede çocuk hakları konusundaki mevcut durum ve yasalar incelenmiştir. Bu çalışma sonunda da benzer biçimde çocuk haklarına ilişkin yasalarda ciddi eksiklikler bulunduğu, çocuk haklarına ilişkin önemli sözleşmeler onaylanmış olmasına rağmen bu sözleşmelerin ışığında gerekli yasal düzenlemelerin yapılmadığı vurgulanmıştır. Çalışmada yasaların bazılarının çok eski ve çağ dışı hükümler barındıran ağır çocuk hakkı ihlallerine sebep veren hükümler olduğu belirtilmiştir (Göynüklü, 2012, s.9). Bu konuda yapılması gerekenlere bakıldığında en önemli konunun hukuksal reformlar olduğu görülmektedir. Ayrıca Çocuk Hakları Sözleşmesi’nde (Parties ve ark., 1989) belirtilen hakların ulusal yasalara alınması, kültürel ve sosyal değerlerin çocuğa yönelik şiddeti azaltacak yönde değişmesi konusunda çalışmalar yapılması ve ekonomik eşitsizliklerin giderilmeye çalışılması gibi adımların sıralanabilmesi mümkündür (Acehan ve ark., 2013, s. 598). Bulgular bir arada değerlendirildiğinde çocukların cinsel istismardan korunmasında çocuk haklarının her alanda geçerli biçimde inşa edilmesinin gerekli olduğu, çocukların sağlıklı psikososyal gelişimleri için, anne babaların çocuk istismarını önlemedeki rolünün güçlendirilmesinin kritik role sahip olduğu anlaşılmaktadır.

Çalışmanın sınırlılıklarından birisi yapılan çalışmada soru havuzunun dar tutulmasıdır. Bu nedenle ebeveynlerden çocuğa yönelik cinsel istismar konusunda kısıtlı bilgi elde edilmiştir. Çalışmanın ikinci sınırlılığı ise çalışmamıza katılımın gönüllülük esasına dayanması nedeniyle katılımcıların büyük bir kısmını annelerin oluşturmasıdır. Bu durumun Türk kültüründe çocukların bakımını annelerin daha fazla üstlenmesi ile ilgili olduğu düşünülmektedir. Bu çalışmada 8-10 yaş çocuğa sahip ebeveynlerin çocuğa yönelik cinsel istismar hakkındaki görüşleri incelenmiş ve ebeveynlerin çocuk istismarı konusunda genel bir bilgi sahibi olmalarının yanında, cinsel istismar konusunda daha fazla bilgiye ihtiyaç

duydıkları görülmüştür. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Devleti'nin çocuk koruma politikasının olmaması nedeniyle çocuk istismarına karşı eğitim, sağlık ve hukuk gibi alanlarda sistemli bir müdahale ve önleme planı da bulunmamaktadır. Yapılan bu çalışmanın ileride hem çocuklar hem de ebeveynlerle yapılacak çalışmalara ve geliştirilecek eğitim programlarına ışık tutabileceği düşünülmektedir.

KAYNAKÇA

- Acehan, S., Bilen, A., Ay, M. O., Gülen, M., Avcı, A., & İçme, F. (2013). Çocuk istismarı ve ihmalinin değerlendirilmesi. *Arşiv Kaynak Tarama Dergisi*, 22(4), 591–614. <https://doi.org/10.17827/AKTD.27841>
- Adalı, N. (2007). *10-12 yaş grubu çocuk istismarı ebeveyn ve çocuk bilgilendirme çalışması*. Yayımlanmamış Dönem Projesi, Ankara Üniversitesi, Ankara.
- Akbaş, T. (2001). Kız ve erkek çocuklara yönelik cinsel tacizler. *Çukurova Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 7(7), 58–76. Retrieved from <http://dergipark.ulakbim.gov.tr/cusosbil/article/view/5000000909>
- Aksel, E. Ş., & Yılmaz Irmak, T. (2015). Çocuk cinsel istismarı konusunda öğretmenlerin bilgi ve deneyimleri. *Ege Eğitim Dergisi*, 16(2), 373–391. <https://doi.org/10.12984/eed.60194>
- Alaggia, R. (2005). Disclosing the trauma of child sexual abuse: A gender analysis. *Journal of Loss and Trauma*. <https://doi.org/10.1080/15325020500193895>
- Alpaslan, A. H. (2014). Çocukluk döneminde cinsel istismar çocukta cinsel istismar. *Kocatepe Tıp Dergisi Kocatepe Medical Journal*, 15(2), 194–201. <https://doi.org/10.18229/KTD.64802>
- Asmussen, K. A. (2010). *Key facts about child maltreatment. The Commissioning Toolkit*.
- Beier, K. M., Oezdemir, U. C., Schlinzig, E., Groll, A., Hupp, E., & Hellenschmidt, T. (2016). “Just dreaming of them”: The Berlin Project for Primary Prevention of Child Sexual Abuse by Juveniles (PPJ). *Child Abuse and Neglect*, 52, 1–10. <https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2015.12.009>
- Berkmen, B., & Okray, Z. (2015). Çocuk istismarı ölçeği'nin türkçe'ye çevirisi, geçerlik ve güvenilirlik çalışması. *Hacettepe Üniversitesi Sağlık Bilimleri Dergisi*, 1(1), 343–361.
- Beyazıt, U. (2015). Kuzey kıbrıs örnekleminde çocuğa yönelik cinsel istismar olgularının karakteristik özelliklerinin değerlendirilmesi. *The Journal of Academic Social Science*, 3(9), 449–456.
- Burton P., Leoschut, L. (2013) *School violence in south africa. results of the 2012 national school violence study*. Cape Town: Centre for Justice and Crime Prevention.

- Çeçen Eroğul, A. R., & Kaf Hasırcı, Ö. (2013). İlköğretim birinci kademe öğrencilerine yönelik geliştirilen cinsel istismarı önleme psiko-eğitim programının etkinliğinin sınanması. *Kuram ve Uygulamada Eğitim Bilimleri*, 13(2), 719–729.
- Creswell, J. W. (2014). *Research Design: Qualitative, Quantitative, and Mixed Methods Approaches*. *Research design Qualitative quantitative and mixed methods approaches*.
<https://doi.org/10.1007/s13398-014-0173-7.2>
- Davis, M. K., & Gidycz, C. A. (2000). Child sexual abuse prevention programs: a meta-analysis. *Journal of Clinical Child Psychology*, 29(2), 257–265.
https://doi.org/10.1207/S15374424jccp2902_11
- Göynüklü, C. (2012). *Kuzey Kıbrıs'ta Çocuk Hakları* (Birinci Ba). Lefkoşa: Kıbrıslı Türk İnsan Hakları Vakfı Yayınları No: 2.
- İnsan Hakları Derneği. (2008). *Çocuk ihmalini ve istismarını önleme öğretmenler ve aileler için eğitim klavuzu*. Ankara: Berkay Ofset.
- Iravani, M. R. (2011). Child abuse in India. *Asian Social Science*, 7(3), 150–153.
- Keser, N., Odabaş, E., & Elibüyük, S. (2010). Ana - babaların çocuk istismarı ve ihmali konusundaki bilgi düzeylerinin incelenmesi. *Türkiye Çocuk Hastalıkları Dergisi*, 4(3), 150–157.
- Miles, M., & Huberman, A. (1994). Focusing and bounding the collection of data the substantive start. *Qualitative Data Analysis An Expanded Source Book*.
<https://doi.org/10.1080/0140528790010406>
- Olafson, E. (2011). Child sexual abuse: demography, impact, and interventions. *Journal of Child & Adolescent Trauma*, 4(1), 8–21. <https://doi.org/10.1080/19361521.2011.545811>
- Oral, Ü. K., Engin, P., & Büyükyazıcı, Z. (2010). *Türkiye’de çocuk istismarı ve aile içi şiddet araştırması*. Retrieved from <http://www.unicef.org.tr/files/bilgimerkezi/doc/cocuk-istismari-raporu-tr.pdf>
- Ovayolu, N., Uçan, Ö., & Serindağ, S. (2007). Çocuklarda cinsel istismar ve etkileri. *Fırat Sağlık Hizmetleri Dergisi*, 2(4), 13–22.
- Pala, B., Ünalacak, M., & Ünlüoğlu, İ. (2011). Child maltreatment: abuse and neglect -çocuklara kötü muamele: istismar ve ihmali. *Dicle Tıp Dergisi / Dicle Medical Journal*, 38(1), 121–127.
- Parties, T. S., Nations, U., Nations, U., Nations, U., Declaration, U., Rights, H., ... Rules, T. B. (1989). Convention on the rights of the child, 20 November 1989. *Annual Review of Population Law*. <https://doi.org/10.1145/2001576.2001741>
- Patton, M. Q. (2002). Qualitative research and evaluation methods. *Qualitative Inquiry*.
<https://doi.org/10.2307/330063>

- Pelendecioglu, B., & Bulut, S. (2009). Çocuğa yönelik aile içi fiziksel istismar. *Abant İzzet Baysal Üniversitesi Dergisi*, 9(1), 49–62.
- Polat, O. (2007a). *Tüm Boyutlarıyla Çocuk İstismarı 1 Tanımlar* (1st ed.). Ankara: seçkin yayıncılık.
- Polat, O. (2007b). *Tüm Boyutlarıyla Çocuk İstismarı 2 Önleme ve Rehabilitasyon*. Ankara: seçkin yayıncılık.
- Singh, M., Parsekar, S., & Nair, S. (2014). An epidemiological overview of child sexual abuse. *Journal of Family Medicine and Primary Care*, 3(4), 431. <https://doi.org/10.4103/2249-4863.148139>
- Sönmez, V., & Alacapınar, F. G. (2014). *Bilimsel Araştırma Yöntemleri* (3rd ed.). Ankara: Anı Yayıncılık.
- Stay Safe. (n.d.). Stay Safe. Retrieved October 1, 2018, from <http://www.staysafe.ie/index.htm>
- Stop it now! (2015). Stop it now! Retrieved October 1, 2018, from <https://www.stopitnow.org/circles-of-safety-training>
- Taner, Y., & Gökler, B. (2004). Çocuk istismarı ve ihmali: psikiyatrik yönleri. *Hacettepe Tıp Dergisi*, (35), 82–86.
- Tavşancıl, E., & Aslan, A. E. (2001). *İçerik analizj ve uygulama örnekleri* (Birinci Ba). İstanbul: epilson.
- The Centre for Justice and Crime Prevention. (2015). *The Optimus Study on Child Abuse, Violence and Neglect in South Africa*. UCT Communication and Marketing Department. Retrieved from https://www.uct.ac.za/usr/press/2015/OptimusStudy_31July2015.pdf
- Turhan, E., Sangün, Ö., & İnandı, T. (2006). Birinci basamakta çocuk istismarı ve önlenmesi. *Türk Tabipleri Sürekli Tıp Eğitimi Dergisi*, 15(9), 153–157. Retrieved from <http://www.ttb.org.tr/STED/2006/eylul/birinci.pdf>
- Türkiye İstatistik Kurumu. (2018). Cinsel suç mağduru çocuklara ait istatistiksel veriler. Retrieved September 19, 2018, from <https://biruni.tuik.gov.tr/medas/?kn=98&locale=tr>
- Tutty, L. M. (1997). Child sexual abuse prevention programs: Evaluating who do you tell. *Child Abuse and Neglect*, 21(9), 869–881. [https://doi.org/10.1016/S0145-2134\(97\)00048-3](https://doi.org/10.1016/S0145-2134(97)00048-3)
- U.S. Department of Health & Human Services, Administration for Children and Families, Administration on Children Youth and Families, & Children’s Bureau. (2017). *Child Maltreatment 2015*. <https://doi.org/10.1017/CBO9780511665707>
- UNICEF. (2017). Sexual violence statistic. Retrieved October 4, 2018, from <http://data.unicef.org/topic/child-protection/violence/sexual-violence/#>

- Üstündağ, A., Şenol, F. B., & Mağden, D. (2015). Ebeveynlerin çocuk istismarına yönelik bilgi düzeylerinin belirlenmesi ve bilinçlendirilmesi. *Hacettepe University Faculty of Health Sciences Journal*, 1, 368–377. Retrieved from <http://dergipark.gov.tr/husbfd/issue/7893/103886>
- White, C., Shanley, D. C., Zimmer-Gembeck, M. J., Lines, K., Walsh, K., & Hawkins, R. (2016). Cluster randomised-control trial for an Australian child protection education program: Study protocol for the Learn to be safe with Emmy and friends™. *BMC Public Health*, 16(1). <https://doi.org/10.1186/s12889-016-2721-x>
- World Health Organization. (2016). Child Maltreatment. Retrieved from <http://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/child-maltreatment>
- Yaşar, Z. F., & Akduman, G. G. (2007). Çocuk ihmali-istismarı ve adli dış hekimliği. *TSK Koruyucu Hekim Bülteni*, 6(5), 389–394.
- Yiğit, R. (2005). Çocukların Cinsel İstismarı ve Ensest. In *Journal of Anatolia Nursing and Health Sciences* (Vol. 8, pp. 90–100). <https://doi.org/10.17049/ahsbd.53368>
- Yıldırım, A., & Şimşek, H. (2006). *Sosyal bilimlerde nitel araştırma yöntemleri*. Ankara: Seçkin Yayıncılık.

Extended Abstract

Introduction: Child abuse is behavior that affects the child's development and health by an adult responsible for the care of the child. Child sexual abuse (CSA); With the child's consent or not, it includes any sexual activity done to the child. It covers all sexual activities between a child and an adult, whether threatened or forced, irrespective of the child's age and perception of the situation. Sexual abuse is a universal problem that can be experienced in every age, socio-economic level, region and ethnic structure and culture. Compared to other types, CSA takes the longest time to be revealed. For this reason, it is thought that the scientific researches don't reflect actual numbers and the prevalence of the cases of CSA are at a much higher level in reality. It is a known fact that the scientific researches and studies carried out in the T.R.N.C. are rather inadequate. It was aimed to determine the level of knowledge levels about CSA and educational needs of the parents.

Method: This is a study conducted by phenomenological research method which is one of the qualitative research types. The study group was established with 70 voluntary parents as 68 mother and 2 fathers, who have children at the age of 8-10, studying at one primary school. Data collection tools which are developed by researchers, a semi-structured interview form to determine the level of knowledge of parents about sexual abuse of their children and an information form to obtain demographic information such as parents' age, gender, income level, education level and the number of children they have. The data were collected by individual interviews. Categorical and frequency analysis results were obtained according to the results of the content analysis. Results obtained from the analysis conducted separately were calculated using Reliability = Agreement / Agreement + Difference of Opinion x 100 formula. Reliability of the research was determined as 87% based on this calculation.

Results: The study found that parents had partial knowledge of CSA and only 13% of parents were able to accurately identify child abuse. This suggests that parents do not have enough information about child abuse. In our study, 75.7% of parents think that their children will tell them if they get sexually abused. 70% of parents stated that they need to be educated about topics needs to be taught to children and things to do after CSA. 73% of the parents stated that the government should develop policies on CSA.

Discussion & Conclusion: This study examines the views of parents who have children aged 8-10 years on CSA. Although the parents have limited opinions about CSA, what to do in case of child abuse protection and abuse, it was determined that they have needed more information. It is believed that the research conducted could

lead to the relevant literatures in the T.R.N.C. and to the projects for parents about CSA.